

SMRTELNÝ HŘÍCH

MARIA
GRUNDOVÁ

SEVERSKÝ
THRILLER

*Trpělivost přetekla,
na pokání je pozdě*

V bývalém lomu na jednom ze švédských ostrovů je nalezena mrtvá dívka, která spáchala sebevraždu. Krátce poté má komisařka Sanna se svou novou svéráznou kolegyní Eir vyšetřit brutální vraždu. Obětí je movitá majitelka místního antikvariátu. Zdá se, že mezi její vraždou a sebevraždou mladé dívky je spojitost. Brzy vyjde najevo, že tyto události jsou jen počátkem řady dalších bestiálních vražd.

A tak začíná boj s časem. Boj, v němž se klíč k hrůzné pravdě zřejmě ukrývá na staré fotografii skupinky dětí ve zvířecích maskách...

„Maria Grundová debutuje čtivým románem s nevšední hlavní hrdinkou, která nepostrádá intuici a nepřestává pátrat, dokud se neodhalí nečekaná pravda.“

– Sundsvalls tidning

Maria Grundová

SMRTELNÝ HŘÍCH

Přeložila Adriana Vendl

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

DÖDSSYNDEN © Maria Grund

First published by Modernista, 2020

Czech edition published in arrangement with Partners in Stories
in conjunction with Livia Stoia Literary Agency

Translation © Adriana Vendl, 2021

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-517-3 (ePub)

ISBN 978-80-7625-516-6 (pdf)

ISBN 978-80-7625-157-1 (print)

Obklopuje ho mlha.

Díky měkkému mechu se chlapec snáz dere vpřed.
Mech mu pomáhá vzdorovat trnům, které mu rozdírají kůži,
a větvím natahujícím se po jeho očích a vlasech.

Holé nohy a bosá chodidla ho nesnesitelně zebou.

Bez bavlněných trenýrek by ho
bičující výhonky mladých stromků udolaly už dávno.

Pokračuje přes vývraty
a ve změti borovic a ztrouchnivělých jasanů zrychlí.

Uhání, klopýtá vpřed.

Srdce mu bije čím dál tím víc, až téměř necítí bolest
a neslyší hlasy, jež ho ve stínu pronásledují.

Kdyby se před ním neobjevila ta díra,
nechytila ho za nohu a neshodila ho na zem, možná by unikl

Ale když tvář narazí na mechem porostlý kámen,
tělo se bezvládně svalí na zem a oči se mu obrátí v sloup,

uslyší, že se blíží:

„*Smrt vlkovi, smrt vlkovi, smrt vlkovi...*“

1.

SANNA BERLINGOVÁ se rozhlíží po prázdné spálené místnosti. Paprsky slunce pronikající ušmudlanými okny s nánosy mořské soli se zdají hnědé a špinavé. V hrdle ji škrábe zápach starého kouře smíšeného s plísní. Pokaždé když se sem vrátí, jí pokoj připadá tmavší. Možná kvůli stromu, který roste před oknem, možná je to jen zdání způsobené nesnesitelnou únavou.

Prsty jemně přejede po povrchu zdi pokryté sazemi. V místě, kde saze setře, se objeví kousíček dětské tapety. Zavře oči, jde ke dveřím a nechá ruku sklouznout po zdi. Ve futrech se, tak jako vždycky, zastaví u zářezů v zárubni. Bříšky prstů obkreslí nápis dětskou rukou: „TÁHNI“.

Když vyjde z dvojitých vchodových dveří, z velkého umírajícího okrasného stromu vzlétne hejno vrabců. Rozprchnou se, jako kdyby je vyplašil blížící se nečas, a vzduch se naplní třepotem jejich křídel.

Postává na rohu před otevřenou krajinou. Celá tato část ostrova – od okolních polí a luk podél cest ke kostelu až k neúrodnému pobřeží – je opuštěná. Zazvoní jí mobil. Zvedne ho a poslouchá hlas na druhém konci.

„Teď jsem tady,“ odpoví. „Řekni, že ne. Neprodám. Ještě ne.“

Ze sluchátka se ozve hlasitý protest, ale ona ani nehne brvou a pokračuje v chůzi ke svému černému saabu. Při odjezdu zahlédne statek ve zpětném zrcátku, jako by jí svými vypálenými zírajícími okny sledoval.

V autorádiu praská hlas představitele regionální rady:

„... tvrdá zpřísnění z posledních let a drsná opatření postavila region před velké úkoly v sociální oblasti a v několika ohledech oslabila naši bezpečnost. Přesto opatření zatím nevedla k vyvážení rozpočtu... Musíme se společně uchýlit k novým úsporným opatřením, abychom nemuseli zavřít další instituce a důležité organizace pomáhající vzrůstající skupině společensky zranitelných či vyloučených...“

Vypne rádio, zapne starý CD přehrávač a zrychlí. Z reproduktorů se rozchrčí „Rabbia Fuori Controllo“ od skupiny Robert Johnson and Punchdrunks. Sanna projede kolem několika osamělých statků a chalup. Kolem luk, polí a temných částí lesa. Pak se před ní objeví malé regionální centrum ostrova a nakonec vjede do průmyslové zóny. Před sebou má popraskaný asfalt a kontejnery vyskládané podél vysokých plotů obehnaných ostnatými dráty.

U semaforu se trhavě pohybuje mladý muž oblečený v košilových šatech s balonovými rukávy, ohromným límcem a výrazně vycpanými rameny. Chybí mu jedno obočí a to druhé má domalované fixem vysoko na čele. Na nohou má ušmudlané žabky a pokaždé, když došlápně na pravou nohu, sebou škubne jako raněný pes. Když Sanna projíždí kolem, vypadá to, že se mladík na pár vteřin uklidnil. Působí plaše, ale pohlédne na ni, jako by ji znal. Ona zpomalí, hrábne na zadní sedadlo, stáhne okénko a hodí mu vlněný svetr. On si ho okamžitě přehodí přes sebe a cosi zamumlá, možná „díky“.

Sanna zahne na menší štěrkovou cestu a projede pozemkem s karavany a stany. Když u nenápadné cedule „Sklady a garáže“ zatočí doprava, kdesi ve tmě zašteká pes.

Dveře zavržou a zaskřípou, když bouchnou do betonové podlahy. Rozsvítí lampu v rohu, která vrhá měkké světlo na kempinkové lehátko s dekou a polštářem.

Střecha nad ním je nižší než ve zbytku garáže, kde stojí mírně nakřivo zaparkovaný saab s klíčky v zapalování.

Složeny a několik reklamních letáků hodí na židli, strhne ze sebe krátký černý vlněný kabát, nechá ho spadnout na zem a svlékne si kalhoty. Pak vezme poškrábaná protihluková sluchátka a nasadí si je.

Odloží klíče od garáže a policejní průkaz na kempinkový stolek, který slouží zároveň jako noční stolek. Zachrastí předmětem, který na něm už leží – malým kulatým zrcátkem s nápisem „Erik“. Pak nahmatá platičko s drobnými fialovými tabletkami. Tři si vymáčkne do dlaně a vhodí si je do úst.

S nepřítomným pohledem, k smrti utahaná si lehne na kempinkové lůžko.

„Už jdu,“ zašeptá a noří se do temnoty.

Zvoneček v malé pohotovostní lékárně se hlasitě a jasně rozezní, když Eir Pedersenová překročí práh. Pohybuje se rychle a poněkud shrbeně, křečovitě a s intenzivní energií v ostražitých očích. Když si rozepíná těsnou koženou bundu a strčí ruku do vnitřní kapsy, všimne si, že lékárnice za pultem ji pozoruje. Nenápadně, ale s obavou. Eir ten pohled zná, už si zvykla. V tuto chvíli si je téměř jistá, že žena v bílém plášti má dokonce ruku na tísňovém tlačítku. Mohla by jí říct něco, co by odlehčilo situaci, ale nemá na to sílu, a tak jen dojde k pultu a položí na něj dva občanské průkazy. Ukazovákem zaklepe na jeden z nich.

„Měl by tu být recept na prášky a roztok. Jdu si pro ten roztok.“

Lékárnice si prohlíží občanské průkazy, něco ťuká do počítače a zpod ofiny sleduje Eir.

„Není tam?“ zeptá se Eir. „Je tu nějaký problém? Protože pokud ano, tak můžete zavolat...“

„Ne, žádný problém,“ odpoví rychle lékárnice a mizí k šuplíkům za sebou.

Eir se po malé lékárně rozhlíží. Všechno se zdá pečlivě vyrovnané a na svém místě. Krásná stará kamenná podlaha se leskne čistotou a osvětlení je nezvykle jemné na to, že se jedná o lékárnu. Lékárný na pevnině, na něž je zvyklá, působí spíše jako klinicky čisté krabice se studenými stropními zářivkami nad přeplněnými policemi. Tenhle prostor připomíná spíš starou cukrárnu.

„Tak,“ přeruší lékárnice tok jejích myšlenek. „Ještě něco?“ Vloží lahvičku s metadonem do sáčku, který přisune přes pult k Eir.

Eir si přečte částku na displeji a zaplatí. „Vede do Korsparkenu jiná cesta než ta kolem dostihové dráhy?“

„Myslíte do Korsgårdenu?“ opraví ji lékárnice.

„Ano, přesně.“

„Když vyjdete na náměstí, vezmete to do kopce před vámi. Za hradbami se dáte po hlavní a zahnete přes sportoviště u starého hokejového stadionu.“

„Dobře, díky.“ Eir jde ke dveřím.

„I když já bych radši šla kolem dostihové dráhy,“ dodá ještě lékárnice. „Takhle pozdě.“

Městečko obehnané kamennými hradbami klidně spočívá v podzimní tmě. Uličky se vinou kolem šikmého náměstí jako hadi. Kamenné dláždění je vlhké a ve tmě se občas zalesknou mokré listy keřových růží.

Začne pršet. Eir odjakživa zbožňovala bouřky. Nachází v nich cosi osvobozujícího a uklidňujícího. Dodávají jí jakýsi pocit pohody, který cítí snad až do morku kostí. Ale tentokrát spadne jen pár kapek a přejde to.

Jen několik kroků od impozantně osvětlených hradeb se prostředí změní. Objeví se uzavřené obchody, stejně tak jako opuštěná auta, a jak prochází kolem počmáraných dopravních značek, ulice se zdá stále opuštěnější. Přejde přes napůl rozkopanou cestu a přes sportoviště a dojde k zašlé čtvrti se starými řadovými domy a změtí stísněných nízkých bytovek. V zahradách stojí zapome-

nutý zahradní nábytek a přeplněné popelnice. O kus dál v ulici popisují dvě mladé dívky sprejem garážová vrata.

Jedna z nich se na ni podívá, když se k nim Eir přiblíží, ale pak lhostejně pokračuje ve stříkání. Na vratech stojí tučným písmem „CHCÍPNI“, vyvedené křiklavě růžovou barvou.

„Bydlíte tu?“ zeptá se Eir klidně.

„Co?“ odsekne dívka. Má havraní kudrnaté vlasy, velké kruhy v uších a na krku vytetovanou lebku.

Eir strčí sáček s metadonem do náprsní kapsy a zapne si bundu.

„Ta garáž je vaše?“ zeptá se.

Dívky se na sebe podívají, vyhodnocují situaci. „Jo, to je naše garáž,“ odpoví jedna.

Eir vytáhne mobil, ale jakmile se displej rozsvítí, mobil se vypne, protože baterie je vybitá. Povzdechne si. „Takže když zazvoním u dveří tady vzadu, tak mi otevře vaše máma?“

Druhá z dívek, hubená, ale svalnatá, s oholenou hlavou a velkým obrázkem draka na rukávu, kolem ní začne kroužit. Eir koutkem oka zahlédne, že vytáhla nůž, ale skrývá ho za zápěstím.

„Na to se vyser, jestli nechceš do držky, ty zasraná...,“ vyprskne a ještě se o krok přiblíží.

Eir dokončí její větu tím, že ji loktem trefí do obličeje. Dívka se odpotácí, upustí nůž a chytí se za nos. Vtom se na Eir vrhne ta s vytetovanou lebkou a táhne ji pryč. Eir dostane ránu přes rty, ale potom útočnici popadne za ruku a shodí ji na zem, až se dívka praští hlavou o obrubník.

„Zlomilas mi nos, doprdele...,“ sykne dívka s drakem z druhé strany ulice.

Eir se otočí, dívka stojí ohnutá a tiskne si tričko na nos.

„Ty seš sakra úplně mimo!“ kvílí.

Eir ji popadne za paži a už ji chce odtáhnout z chodníku, a vtom ji ta s lebkou napadne zezadu. Tentokrát divoce mává sprejem. Eir se sehne a podaří se jí chytit plnou hrst jejích vlasů. Dívka s drakem mezitím sebrala ze země svůj nůž, ale Eir jí stiskne zápěstí, nůž spadne na zem a ona ho odkopne pod auto.

Táhne dívku s drakem po asfaltu až k vratům garáže, ale všimne si, že je někdo pozoruje. Za závěsem v tmavém domě vedle garáže stojí dívka ve stejném věku jako ty dvě, se kterými se právě pere. V okně se rozsvítí a objeví se v něm starší žena v županu.

Žena dívku odežene a vytuká na mobilu číslo, pohyby rtů prozrazují, že volá na policii, a přitom se nervózním těkavým pohledem dívá na ulici.

Eir se narovná a nadechne a snaží se uklidnit. Otře si krev z natrženého rtu, strčí si ruce do kapes a pokračuje v cestě.

2.

NÁSLEDUJÍCÍHO RÁNA, když Sanna jede ke starému vápencovému lomu na východní straně ostrova, leží na zemi tenký povlak námrazy.

Hladina tyrkysové vody v ohromném kráteru se ani nepohne. Na okraji stojí záchranka, pick-up hasičů a policejní vůz s otevřenými dveřmi. Hasiči skládají neoprenové kombinézy, aby je mohli naložit do nákladního prostoru pick-upu. Na nosítkách v rozepnutém pytlí na těla leží dívka. Někdo opatrně zastrčí její dlouhé rusé vlasy dovnitř.

Sanna zastaví a vystoupí z auta. Půda pod jejími podrážkami se zdá udupaná a mezi kořeny a kamením je plno králíčích nor. Místy se povalují odpadky, které tu zanechali ti, co se sem přišli koupat. Plastový příbor, obal od nanuku a rozbitá prázdná láhev od vína. Slyší, jak o několik kilometrů dál příboj naráží na kamennou pláž, stejně tak, jak jej lze slyšet téměř všude na ostrově.

Vápencový lom je oblíbeným místem ke koupání. V porovnání s přeplněnými mělkými zátokami se tu dá potápět a příjemně zchladit. Ale v tomto ročním období bývá prázdný a opuštěný. Jedinou známkou, že sem chodívají lidé, je kromě odpadků po zemi rezavý žebřík vedoucí do vody a dvě malé převlékárny za shlukem stromků.

Sklíčeně pohlédne na tělo na nosítkách. Na dálku vypadá drobné a hubené, bezvládné nohy připomínají mrtvé ptáče.

Kriminální komisař Bernard Hellkvist vystoupí z auta a zadívá se na ni. Sanna si vzpomene, jak našťavaně zněl jeho hlas v telefonu. Vždycky bývá po ránu protivný a ani dnešek není výjimkou. Jeho vysoká mohutná postava se širokými rameny se pohupuje sem a tam. Třepe rukama, aby se zahřál. Koutkem tenkých úst vtahuje do sebe poslední nikotin z cigarety, než ji zahodí na zem. Vypadá, jako by měl neustále kocovinu, tak vypadal vždycky. Pohled se mu zúží, mžourá na ni a místo pozdravu krátce kývne.

„Zrovna v neděli,“ procedí mezi zuby. „Měl jsem jít dneska na zápas.“

„Kde jsou ostatní?“ zeptá se Sanna.

„Jon už odjel. Moc tu toho už nenadělal. Nevolal bych ti, nemusela bys sem jezdit. Ale než jsme ji vylovili, nemohl jsem vědět, že jde o sebevraždu.“

„Stejně jsem neměla nic v plánu.“

Usměje se na ni a podívá se na čas na svém mobilu.

„Známe její totožnost?“ zeptá se Sanna.

„Jmenuje se Mia Askarová. Čtrnáct let, skoro patnáct. Oficiálně jsme ji vlastně ještě neidentifikovali, ale její matka před pár dny přišla na stanici. Nahlásila, že dcera zmizela. Měla s sebou fotku a dost podrobně ji popsala. Takže vím, že je to ona. Dneska jsou fakani sobci.“

Sanna mu věnuje káravý pohled.

„Dobře, dobře,“ omlouvá se. „Promiň. Ale trochu našťavanej bejt snad můžu? Můj nejmladší vnuk dneska poprvý hraje venku.“

„Brzy budeš moct koukat na fotbal celý dny. Zbývají ti jen dva týdny.“

„Já vím. Ale strašně se to vleče.“

Sanna si povzdechne. „Co technici?“ zeptá se.

„Vždyť jde o sebevraždu.“

„Ale jsou na cestě?“

„Jsou na severu. Na nějaký vloupačce ve starém vojenském zařízení. A i kdyby nebyli zaneprázdněný, tak

stejně víš, že kvůli takovýhle hovadině bych je sem neposílal.“

Sanna spolkně rozhořčení. Bernard má ve zvyku nazývat sebevraždy „hovadinou“. Možná proto, že jsou na ostrově čím dál častější, nebo proto, že policie teď nedělá nic jiného, než že „po nich uklízí“.

„Jestli vážně chceš, abychom se s nimi dohadovali, aby přijeli...“ řekne vzdorovitě.

„Rukavice?“ Natáhne ruku, aniž by se na něj podívala.

„Jak ty to sakra chceš zvládnout beze mě?“ zašklebí se.

Sanna nereaguje. Bernard si upraví odrbaný pásek na svých širokých manšestrácích a následuje ji k nosítkům.

„Našel ji nějaký pejskař, co tudy šel na procházku,“ vysvětluje. „Plavala na hladině v místě, kde je největší hloubka. Ten chlapík se pěkně vyděsil. Myslel si, že vidí mořskou pannu.“

„Bydlí někde poblíž?“

„Ne. Tady v okolí nikdo nebydlí. Říkal, že sem občas jezdí venčit psa.“

Dívka na nosítkách má na sobě jen roztrhané džíny. Vlnité rusé vlasy se jí přilepily na tváře, na ramena a na prsa, takže vypadají jako další vrstva kůže. Působí skoro až mírumilovně. Nebýt těch modrých rtů a křečovitě roztažených prstů na nohou, zdálo by se, že jen spí.

Sanna si navlékne rukavice, obejde tělo a prohlíží si dívčiny ruce. Ani škrábanec, krátce zastřižené čisté nehty. Jemně obrátí zápěstí vzhůru a spatří řezné rány.

„Zaslechl jsem, že jsi zase odmítla výhodnou nabídku!“ podotkne Bernard. „To víš, Jonova sestra pracuje v tý nový realitce,“ pokračuje, když Sanna neodpovídá. „Takže se ví, že jsi zase za ten statek odmítla miliony ...“

„Lidi toho moc namluví.“

„Možná. Ale nebylo by to fajn?“

Sanna se na něj našťavaně podívá.

„Myslím tím, abys to už nechala za sebou.“

„Tak to už jsem udělala.“

„Jo, ale sama víš, že pořád...“

„Mám všechno, co potřebuju,“ přeruší ho.

On ve slabém slunci zamžourá. „Jo, víš, co si myslím,“ řekne nakonec.

Řezy na dívčiných zápěstích jsou rovné a hluboké. V jedné z ran se zachytilo cosi, co připomíná rez, ale když se toho Sanna dotkne, rozdrolí se to jako písek.

„Blíží se Erikovy narozeniny,“ prohlásí Sanna a všimne si, že Bernardovi se udělalo zle.

„No jo, to je fakt. Bylo by mu čtrnáct?“ pokusí se.

„Patnáct.“

Bernard se rozpačitě pousměje. Sanna opatrně položí dívčiny ruce zpátky podél těla.

„Vždycky jsme říkali, že ho naučíme jezdit na mopedu kolem statku, aby se na něm mohl tyhle narozeniny vyfotit,“ dodá Sanna. „Patrik dokonce jeden koupil, už když se Erik narodil. Takovou tu dakotu, a sám ji opravil.“

„Punch Dakotu? Klasika.“

Víc toho Sanna už neřekne.

Bernard vsadí na druhý pokus: „Jo, já vím, že to je zatraceně těžký. Ale on už se nevrátí, a ty to víš. Ani on, ani Patrik. Nejsi přece tak stará a ani žádná šereda, aby sis někoho nenašla. Nemyslíš si, že by to tak tvůj muž chtěl? Abys šla dál?“

Ona dál v tichosti pečlivě prohlíží dívčino tělo.

„Každopádně jedna věc je jistá,“ pokračuje Bernard. „Na statku už nejsou. Snažit se ho dál držet, abys měla pocit, že tu ještě jsou, je jen jedna velká lež. Pokud chceš dobrou radu, udělej sama sobě laskavost a prodej ho. Jdi dál.“

Sanna pátrá v dívčině tváři po stopách násilí, ale žádné nenajde. Potom pohledem sjede na zem kolem nich. Nic, dokonce ani hmyz.

„Našla se žiletka nebo to, čím si to udělala?“

Začíná to vypadat, že se Bernard dostal do bojové nálady. „Víc už udělat nemůžeme. Kromě papírování

a informování rodiny. Tedy pokud se nechceš potápět a hledat žiletku.“

Blíží se k nim jeden z hasičů, ale zůstane stát a vypadá, že neví, na koho z nich se má obrátit.

„Máte něco?“ zeptá se Sanna.

„Jen jsem chtěl říct, že jsme to tam nechali.“ Ukazuje na dívčiny vlasy.

Do rusých vlasů se zamotal hrubý provázek. Pevně pletený bavlněný motouz, který pružností připomíná černou gumičku. Přestože není delší než několik decimetrů, zahákl se do vlasů u krku.

„Myslím, že většina nečistot jako řasy a kusy odpadu se můžou na tělo dostat v místě, kde plavaly, a většinou odpadnou, když tělo vytahujeme,“ pokračuje. „Ale tenhle kousek se zachytil. Nebyl tu žádná technika, tak...“

„O tohle se starat nemusíte,“ odsekne Bernard.

„Viděli jste tam něco dalšího, z čeho by to mohlo pocházet?“ zeptá se Sanna.

„Ne,“ odpoví hasič. „Ale plave tu kolem hromada odpadu. Takže to mohlo být téměř z čehokoli.“

„Díky,“ odpoví. „Pohřebáci jsou na cestě?“

„Ano.“

„Pitva je jen plýtváním zdroji a časem,“ zavrčí Bernard, když hasič pospíchá zpátky k jednotce.

„Víš přece, že v takových případech se stejně provádí.“

Bernard se zadívá na dívčin bok. Tam, kde končí lem džínů, jí někdo napsal na kůži číslici 26. Modrou barvou, která vybledla, jako by na kůži byla dlouho. Nebo jako kdyby se ji někdo pokoušel smýt.

„Říká ti to něco?“ zeptá se Sanna.

On jen zavrčí hlavou. „Ale vypadá to jako napsaný permanentním fixem. Moje vnoučata mají ve zvyku jimi po sobě čmárat, jakmile se k nim někde dostanou. Když máš pech, nedá se to vůbec dostat dolů. Dokonce vydrží i praní na 95 stupňů. Takže patrně prováděla něco podobného.“